

<p>ΗΧΟΣ Γ'. ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 1-6). Κύριε ἐκέκραξα: (Συλλειτουργικόν. Σελίς 6-9). Τροπάρια. Τῷ σῶ σταυρῷ Χριστέ Σωτήρ, θανάτου κράτος λέλυται, καὶ διαβόλου ἢ πλάνη κατήργηται, γένος δὲ ἀνθρώπων πίσει σωζόμενον, ὕμνον σοι καθ' ἐκάστην προσφέρει.</p> <p>Πεφώτισται τὰ σύμπαντα, τῇ ἀναστάσει σου Κύριε, καὶ ὁ Παράδεισος πάλιν ἠνέφκται, πᾶσα δὲ ἢ κτίσις ἀνευφημοῦσά σε, ὕμνον σοι καθ' ἐκάστην προσφέρει.</p> <p>Δοξάζω τοῦ Πατρός, καὶ τοῦ Υἱοῦ τὴν δύναμιν, καὶ Πνεύματος ἁγίου, ὕμνῳ τὴν ἐξουσίαν, ἀδιαίρετον, ἄκτιστον Θεότητα, Τριάδα ὁμοούσιον, τὴν βασιλεύουσαν εἰς αἰῶνα αἰῶνος.</p> <p>Τὸν Σταυρόν σου τὸν τίμιον, προσκυνοῦμεν Χριστέ, καὶ τὴν ἀνάστασίν σου ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν· τῷ γὰρ μάλωπί σου, ἡμεῖς οἱ πάντες ιάθημεν.</p> <p>Ὑμνοῦμεν τὸν Σωτήρα, τὸν ἐκ τῆς Παρθένου σαρκωθέντα· δι' ἡμᾶς γὰρ ἐσταυρώθη, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀνέστη, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.</p>		<p>ΗΧΟΣ Γ'. ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 1-6). Κύριε ἐκέκραξα.. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 6-9). Τροπάρια. Μέ τόν δικό σου Σταυρό, Χριστέ Σωτήρα μας, τό κράτος τοῦ θανάτου καταλύθηκε, καὶ ἡ πλάνη τῶν εἰδώλων κα- ταργήθηκε, καὶ τό γένος τῶν ἀνθρώπων σωζόμενο μέ τὴν πίστη, κάθε μέρα σοῦ προσφέρει ὕμνο.</p> <p>Φωτίσθηκαν τὰ Σύμπαντα μέ τὴν Ἀνάστασή σου, Κύ- ριε, καὶ ὁ Παράδεισος πάλι ἀνοίχθηκε, καὶ ὅλη ἡ κτίση ἐγκωμιάζοντάς σε, κάθε μέρα ὕμνο σοῦ προσφέρει.</p> <p>Δοξάζω τοῦ Πατρός καὶ τοῦ Υἱοῦ τὴ δύναμη, καὶ ὕμνῳ τὴν ἐξουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὴν ἀδιαίρετη ἄκτιστη (ἀδημιούργητη) Θεότητα, τὴν ὁμοούσια (τῆς ἴδιας οὐσίας) Τριάδα, πού βασιλεύει αἰώνια.</p> <p>Τόν Σταυρό σου τόν Τίμιο προσκυνοῦμε, Χριστέ, καὶ τὴν Ἀνάστασή σου ὑμνοῦμε καὶ δοξάζομε· διότι μέ τὰ τραύματά σου ὅλοι ἐμεῖς θεραπευθήκαμε.</p> <p>Ὑμνοῦμε τόν Σωτήρα, πού σαρκώθηκε (ἐγίνε ἄνθρωπος) ἀπό τὴν Παρθένο· διότι γιά μᾶς σταυρώθηκε, καὶ τὴν τρίτη ἡμέρα ἀναστήθηκε, δωρίζοντας σ' ἐμᾶς τό μέγα ἔλεος.</p>
---	--	--

Τοῖς ἐν ἄδη καταβάς Χριστός εὐηγγελίσατο, θαρσεῖτε λέγων, νῦν νενίκηκα. Ἐγὼ εἶμι ἡ Ἀνάστασις, Ἐγὼ ὑμᾶς ἀνάξω, λύσας θανάτου τὰς πύλας.

Οἱ ἀναξίως ἐστῶτες, ἐν τῷ ἀχράντῳ σου οἴκῳ, ἐσπερινὸν ὕμνον ἀναμέλπομεν, ἐκ βαθέων κραυγάζοντες· Χριστέ ὁ Θεός, ὁ φωτίσας τὸν κόσμον τῇ τριήμερῳ Ἀναστάσει σου, ἐξελοῦ τὸν λαόν σου, ἐκ χειρὸς τῶν ἐχθρῶν σου Φιλάνθρωπε.

Δόξα... Καί νῦν...Θεοτοκίον.

Πῶς μὴ θαυμάσωμεν, τὸν θεανδρικόν σου Τόκον Πανσεβάσμιε; πείραν γὰρ ἀνδρὸς μὴ δεξαμένη Πανάμωμε, ἔτεκες ἀπάτορα Υἱὸν ἐν σαρκί, τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα ἀμήτορα, μηδαμῶς ὑπομείναντα τροπήν, ἢ φυρμόν, ἢ διαίρεσιν, ἀλλ' ἑκατέρας οὐσίας τὴν ιδιότητα, σώαν φυλάξαντα. Διὸ, Μητροπάρθενε Δέσποινα, αὐτόν ἰκέτευε σωθῆναι, τὰς ψυχὰς τῶν ὀρθοδόξως, Θεοτόκον ὁμολογούντων σε.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον.

(Συλλειτουργικόν. Σελίδα 9-11.

Ἐκτενής κ.λ.π. Κεφαλοκλισία:

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα. Στίχοι.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 14-15).

Ὁ τῷ πάθει σου Χριστέ, ἀμαυρώσας τὸν ἥλιον, καὶ τῷ φωτὶ τῆς σῆς Ἀναστάσεως, φαιδρύνας τὰ σύμπαντα, πρόσδεξαι ἡμῶν, τὸν ἐσπερινὸν ὕμνον Φιλάνθρωπε.

Κατεβαίνοντας σ' αὐτούς πού ἦταν στὸν ἄδη ὁ Χριστός ἔφερε τὸ χαρμόσυνο μήνυμα λέγοντας· ἔχετε θάρρος, τώρα εἶμαι νικητής. Ἐγὼ εἶμαι ἡ Ἀνάστασις· Ἐγὼ θὰ σᾶς βγάλω ἀπὸ ἐδῶ καταλύοντας τίς πύλες τοῦ θανάτου.

Ἐμεῖς, πού ἀνάξια στεκόμαστε στὸν ἀμόλυντο ναὸ σου, σοῦ ἀναπέμπουμε ἐσπερινὸ ὕμνο ἀπὸ τὰ κατάβαθρά μας κράζοντας· Χριστέ Θεέ μας, πού φωτίσες τὸν Κόσμο μέ τὴν τριήμερῆ σου Ἀνάστασις, ἀπάλλαξε τὸν λαό σου ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν σου, Φιλάνθρωπε.

Δόξα Καί νῦν Θεοτοκίον.

Πῶς νὰ μὴ θαυμάσουμε τὸν θεανθρώπινό σου τέκνο, Πάνσεμνη; διότι, χωρὶς νὰ ἔχεις σχετισθεῖ μέ ἄνδρα, Ἀμόλυνη, γέννησες Υἱό μέ σάρκα χωρὶς πατέρα, αὐτόν ὁποῖος προαιώνια γεννήθηκε ἀπὸ Πατέρα χωρὶς μητέρα, χωρὶς νὰ ὑποστῆ μετατροπὴ ἢ σύγχυσις ἢ διαίρεσις, ἀλλὰ ἀντιθέτως φύλαξε ἄθικτη τὴν ιδιότητα κάθε οὐσίας. Γι' αὐτό, Δσποινα (Κυρία) Μητέρα καὶ Παρθένη, αὐτόν ἰκέτευε, νὰ σωθοῦν οἱ ψυχές αὐτῶν, πού μέ πίστη ὀρθόδοξη σέ ὁμολογοῦν Θεοτόκο (Μητέρα Θεοῦ).

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενο.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 9-11.

Ἐκτενής κ.λ.π. Κεφαλοκλισία:

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα. (Στίχοι.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 14-15).

Ἐσύ, Χριστέ, πού μέ τὸ πάθος σου σκότισες τὸν ἥλιο, καὶ μέ τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεώς σου χαροποίησες τὰ σύμπαντα, δέξου τὸν ἐσπερινὸ ὕμνο μας, Φιλάνθρωπε.

Ἡ ζωοδόχος σου Ἐγεργισ Κύριε, τὴν οἰκουμένην πᾶσαν ἐφώτισε, καὶ τὸ ἴδιον πλάσμα, φθαρὲν ἀνεκαλέσατο. Διὸ τῆς κατάρρας τοῦ Ἀδάμ, ἀπαλλαγέντες βοῶμεν· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Θεὸς ὑπάρχων ἀναλλοίωτος, σαρκὶ πάσχω ἠλλοίωσαι, ὃν ἡ κτίσις μὴ φέρουσα, κρεμάμενον ὄρᾶν, τῷ φόβῳ ἐκλονεῖτο, καὶ στένουσα ὕμνει τὴν σὴν μακροθυμίαν· κατελθὼν ἐν ἄδη δέ, τριήμερος ἀνέστης, ζωὴν τῷ ὄσμῳ δωρούμενος, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἵνα τὸ γένος ἡμῶν, ἐκ τοῦ θανάτου Χριστὲ λυτρώσης, θάνατον ὑπήνεγκας, καὶ τριήμερος ἐκ νεκρῶν ἀναστάς, ἐαυτῷ συνανέστησας, τοὺς σὲ Θεὸν ἐπιγνόντας, καὶ κόσμον ἐφώτισας, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἀσπύρωσ ἐκ θείου Πνεύματος, βουλήσει δὲ Πατρός, συνείληφας Υἱὸν τὸν τοῦ Θεοῦ, ἐκ Πατρὸς ἀμήτορα, πρὸ τῶν αἰώνων ὑπάρχοντα, δι' ἡμᾶς δὲ ἐκ σοῦ ἀπάτορα γεγονότα, σαρκὶ ἀπεκύησας, καὶ βρέφος ἐγαλούχησας. Διὸ μὴ παύση πρεσβεύειν, τοῦ λυτρωθῆναι κινδύνων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις... Τρισάγιον .

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 15,-16).

Ἀπολυτίκιον.

Εὐφραίνεσθω τὰ οὐράνια, ἀγαλλιᾶσθω τὰ ἐπίγεια, ὅτι ἐποίησε κράτος, ἐν βραχίονι αὐτοῦ, ὁ

Ἡ Ἀνάστασή σου, Κύριε, πού παρέχει τὴ ζωὴ, φώτισε ὅλη τὴν οἰκουμένην, καὶ ἀνακάλεσε τὸ δικό σου πλάσμα (τόν ἄνθρωπο), πού εἶχε πέσει στὴ φθορά. Γι' αὐτὸ ἀπαλλαγμένοι ἀπὸ τὴν κατάρρα τοῦ Ἀδάμ φωνάζουμε δυνατὰ· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Ἐνῷ ἦσαν Θεὸς ἀναλλοίωτος, πάσχοντας μὲ τὸ σῶμα σου ἠλλοιώθηκες, καὶ ἡ κτίσις μὴ ὑποφέροντας νὰ σὲ βλέπει κρεμασμένο, ἀπὸ τὸν φόβο σείονταν καὶ στενάζοντας ὕμνουσε τὴ μεγαλοψυχία σου· ὅμως κατεβαίνοντας στὸν ἄδη ἀναστήθηκες δωρίζοντας στὸν κόσμον ζωὴ καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Γιὰ νὰ λυτρώσεις, Χριστέ, τὸ γένος μας ἀπὸ τὸν θάνατο, ὑπέφερες θάνατο· ἀλλὰ ἀναστημένος τριήμερος ἀπὸ τοὺς νεκροὺς μαζί σου ἀνέστησες, αὐτοὺς πού σὲ ἀναγνώρισαν ὡς Θεό, καὶ ἐφώτισες τὸν κόσμον, Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα ... Καὶ νῦν.... Θεοτοκίον.

Χωρὶς ἄνδρα, μὲ τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ μὲ τὴ θέληση τοῦ Πατρὸς, συνέλαβες τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, πού ὑπῆρχε προαιώνια ἀπὸ τὸν Πατέρα χωρὶς μητέρα, καὶ γεννήθηκε ἀπὸ σένα γιὰ μᾶς χωρὶς πατέρα, τὸν γέννησες σαρκικά, καὶ ὡς βρέφος τὸν ἔθρεψες μὲ τὸ γάλα σου. Γι' αὐτὸ μὴ παύσεις νὰ μεσολαβεῖς, νὰ λυτρωθοῦν ἀπὸ κινδύνους οἱ ψυχές μας.

Νῦν ἀπολύεις... Τρισάγιον .

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 15,-16).

Ἀπολυτίκιον.

Ἄς εὐφραίνονται τὰ οὐράνια, ἄς ἀγάλλονται τὰ ἐπίγεια. Διότι ἐπέδειξε δύναμη μὲ τὸ χέρι του ὁ Κύριος, πά-

Κύριος, ἐπάτησε τῷ θανάτῳ τὸν θάνατον· πρωτότοκος τῶν νεκρῶν ἐγένετο, ἐκ κοιλίας ἄδου ἐρρύσατο ἡμᾶς, καὶ παρέσχε τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε· ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθείση, ὁ Υἱός σου καὶ Θεὸς ἡμῶν τὸ διὰ Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φθορᾶς ὡς φιλάνθρωπος.

(Ἀπόλυσις: (Συλλειτουργικόν. 16-17).

ΗΧΟΣ Γ΄.

ΟΡΘΟΣ

Προκαταρκτικά:

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 17-31).

Καθίσματα.

Χριστὸς ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται, ἡ ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων· ὁ Πρωτότοκος τῆς κτίσεως, καὶ Δημιουργὸς πάντων τῶν γεγονότων, τὴν καταφθαρεῖσαν φύσιν τοῦ γένους ἡμῶν, ἐν ἑαυτῷ ἀνεκαίνισεν. Οὐκ ἔτι, θάνατε, κυριεύεις· ὁ γὰρ τῶν ὅλων Δεσπότης, τὸ κράτος σου κατέλυσε.

Δόξα...

Σαρκὶ τοῦ θανάτου γευσάμενος Κύριε, τὸ πικρὸν τοῦ θανάτου ἐξέτεμες τῇ Ἐγέρσει σου, καὶ τὸν ἄνθρωπον κατ' αὐτοῦ ἐνίσχυσας, τῆς ἀρχαίας κατάρας τὴν ἦταν ἀνακαλούμενος, ὁ

τησε μέ τὸν θάνατό του τὸν θάνατο· ἀναδείχθηκε πρωτόκος τῶν νεκρῶν· μᾶς λύτρωσε ἀπὸ τὰ κατάβαθα τοῦ ἄδη, καὶ πρόσφερε στὸν κόσμο τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἐσένα πού εἶσαι μεσίτρια γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ γένους μας, σέ ὑμνοῦμε, Θεοτόκε Παρθένε· διότι, μέ τὴ σάρκα πού ἔλαβε ἀπὸ σένα ὁ Υἱός σου καὶ Θεός μας, ἀφοῦ καταδέχθηκε τὸ σταυρικό πάθος, μᾶς λύτρωσε ἀπὸ τὴ φθορά ὡς Φιλάνθρωπος.

Ἀπόλυση: (Σελίδα 16-17).

ΗΧΟΣ Γ΄.

ΟΡΘΟΣ

Προκαταρκτικά:

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 17-31).

Καθίσματα.

Ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκρούς, ὁ ἀρχηγὸς τῶν νεκρῶν· ὁ Πρωτότοκος (ἡ δημιουργικὴ ἀρχὴ) τῆς κτίσεως καὶ Δημιουργὸς ὅλων, ὅσα ἔχουν γίνει, ἀνακαίνισε μέ τὸν ἑαυτό του τὴ φύση τοῦ γένους μας, πού εἶχε διαφθαρεῖ. Θάνατε, δὲν εἶσαι πλέον κυρίαρχος, διότι ὁ Δεσπότης (ὁ Κύριος) τῶν ὅλων κατέλυσε τὸ κράτος σου (τὴ δύναμη καὶ ἐξουσία σου).

Δόξα...

Ἀφοῦ γεύθηκες τὸν θάνατο μέ τὸ σῶμα σου, Κύριε, τὴν πίκρα τοῦ θανάτου τὴν ἔκοψες μέ τὴν ἀνάστασή σου, καὶ ἐνίσχυσες τὸν ἄνθρωπο ἐναντίον του ἀνακαλώντας τὴν ἦττα τῆς ἀρχαίας κατάρας. Ὑπερασπιστὰ τῆς ζωῆς μας,

ὑπερασπιστῆς τῆς ζωῆς ἡμῶν, Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον τὸ τῆς ἀγνείας σου, ὁ Γαβριήλ καταπλαγεὶς ἐβόα σοι Θεοτόκε· ποιῶν σοι ἐγκώμιον, προσαγάγω ἐπάξιον, τί δὲ ὀνομάσω σε; ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι· διὸ ὡς προσετάγην βοῶ σοι Χαῖρε, ἡ Κεχαριτωμένη.

Τὸ ἀναλλοίωτον τὸ τῆς Θεότητος, καὶ τὸ ἐκούσιον πάθος σου Κύριε, εἰς ἑαυτὸν καταπλαγεὶς, ὁ Ἄιδης ἐπώδυρετο. Τρέμω τὴν τοῦ σώματος, μὴ φθαρεῖσαν ὑπόστασιν, βλέπω τὸν ἀόρατον, μυστι κῶς πολεμοῦντά με· διὸ καὶ οὐς κατέχω κραυγάζουσι· δόξα Χριστὲ τῇ Ἀναστάσει σου.

Δόξα...

Τὸ ἀκατάληπτον τὸ τῆς Σταυρώσεως, καὶ ἀνερμήνευτον τὸ τῆς Ἐγέρσεως, θεολογοῦμεν οἱ πιστοί, ἀπόρητον Μυστήριον· σήμερον γὰρ θάνατος, καὶ ὁ Ἄιδης ἐσκύλευται, γένος δὲ ἀνθρώπινον ἀφθαρσίαν ἐνδέδυται· διὸ καὶ εὐχαρίστως κραυγάζομεν· δόξα, Χριστὲ, τῇ Ἀναστάσει σου.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τὸν ἀκατάληπτον καὶ ἀπερίγραφτον, τὸν ὁμοούσιον Πατρὶ καὶ Πνεύματι, ἐν τῇ γαστρὶ σου μυστικῶς, ἐχώρησας Θεομητορ, μίαν καὶ ἀσύγχυτον, τῆς Τριάδος ἐνέργειαν, ἔγνωμεν τῶ

Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἐκπληκτος ἀπὸ τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας σου καὶ τὴν ὑπερβολικὴ λάμψη τῆς ἀγνότητάς σου ὁ Γαβριήλ φώναζε δυνατὰ σ' ἐσένα, Θεοτόκε· ποιὸ ἐγκώμιον νά σοῦ προσφέρω ἀντάξιο, καὶ τί νά σέ ὀνομάσω, ἀπορῶ καὶ μένω ἐκστατικός· γι' αὐτό, ὅπως προστάχθηκα, φωνάζω δυνατὰ σ' ἐσένα· χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη (αὐτὴ πού ἔχει ὅλες τίς χάρες).

Μένοντας κατάπληκτος ἀπὸ τῆς μὴ μεταβολῆς τῆς Θεότητός σου, καὶ ἀπὸ τοῦ θεληματικοῦ σου πάθος, Κύριε, ὁ ἄδης θρηνοῦσε μόνος ὡς ἐξῆς: Τρέμω τὴ φύση τοῦ σώματος πού δέν ἔχει φθαρεῖ· βλέπω τὸν ἀόρατο, νά μέ πολεμεῖ μέ τρόπο μυστηριώδη· γι' αὐτό καὶ αὐτοὶ τοὺς ὁποίους κατέχω (οἱ νεκροί), κραυγάζουν·δ, Χριστὲ, στήν Ἀνάστασή σου.

Δόξα ...

Τὸ ἀκατανόητο τῆς σταυρώσεώς σου καὶ ἀνεξήγητο τῆς Ἀναστάσεως ἀνεκφραστο μυστήριον οἱ πιστοὶ τὸ μελετοῦμε θεολογικά· διότι σήμερον ὁ θάνατος καὶ ὁ ἄδης λαφυραγωγῆθηκαν (ἀπογυμνώθηκαν), καὶ τὸ ἀνθρώπινο γένος ντύθηκε ἀφθαρσία· Γι' αὐτό καὶ εὐχαρίστως κραυγάζομεν· δόξα, Χριστὲ, στήν Ἀνάστασή σου.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τὸν ἀκατανόητο καὶ ἀπερίγραφτο, τὸν ὁμοούσιο μέ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα χώρεςτες στὰ σπλάχνα σου, Μητέρα τοῦ Θεοῦ· μία καὶ χωρὶς σύγχυσης ἐνέργεια τῆς Ἁγίας Τριάδος μάθαμε νά πιστεύουμε (καὶ νά δοξάζουμε)

Τόκῳ σου, ἐν τῷ κόσμῳ, δοξάζεσθαι· διὸ καὶ εὐχαρίστως βοῶμέν σοι· χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Εὐλογητάρια. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 31-32).

Ἡ Ὑπακοή.

Ἐκπλήττων τῇ ὁράσει, δροσίζων τοῖς ῥήμασιν, ὁ ἀστράπτων Ἄγγελος, ταῖς μυροφόροις ἔλεγε· τὸν ζῶντα τί ζητεῖτε ἐν μνήματι; ἠγέρθη κενώσας τὰ μνήματα· τῆς φθορᾶς ἀλλοιωτὴν, γνῶτε τὸν ἀναλλοίωτον, εἶπατε τῷ Θεῷ· ὡς φοβερὰ τὰ ἔργα σου! ὅτι τὸ γένος ἔσωσας τῶν ἀνθρώπων.

Οἱ Ἀναβαθμοί.

Ἀντίφωνον Α'.

Τὴν αἰχμαλωσίαν Σιών, σὺ ἐξείλου ἐκ Βαβυλῶνος, καὶ ἐκ τῶν παθῶν, πρὸς ζωὴν ἔλκυσον, Λόγε.

Ἐν τῷ Νότῳ οἱ σπεύροντες δάκρυσιν ἐνθέοις, θεριοῦσι στάχνας, ἐν χαρᾷ ἀειζωΐας.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἁγίῳ Πνεύματι, πᾶσα ἀγαθοδωρία, ὡς Πατρὶ καὶ Υἱῷ συναστράπτει· ἐν ᾧ τὰ πάντα ζῆ καὶ κινεῖται.

Ἀντίφωνον Β'.

Ἐὰν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον τῶν ἀρετῶν, μάτην κοπιῶμεν, τὴν δὲ ψυχὴν σκέποντος, οὐδεὶς ἡμῶν πορθεῖται τὴν πόλιν.

Τοῦ καρποῦ τῆς γαστροῦς, τῷ Πνεύματι

μέσα στὸν κόσμο μὲ τὴ γέννησή σου· γι' αὐτὸ καὶ εὐχαρίστως φωνάζουμε σ' ἐσένα· χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Εὐλογητάρια: (Συλλειτουργικό. Σελίδα 31-32).

Ὑπακοή

Προκαλῶτας ἔκπληξη μὲ τὴν ἐμφάνισή του, δροσίζοντας μὲ τὰ λόγια ὁ ἀστραφτερός Ἄγγελος, ἔλεγε στίς Μυροφόρες· γιατί ζητεῖτε στό μνήμα τὸν ζωντανό; ἀναστήθηκε ἀδειάζοντας τὰ μνήματα· καταλάβετε ὅτι ὁ ἀναλλοίωτος (ὁ ἀμετάβλητος) εἶναι αὐτός πού μετέβαλε τὴ φθορά· πεῖτε στόν Θεό· πόσο φοβερὰ εἶναι τὰ ἔργα σου! διότι ἔσωσες τό γένος τῶν ἀνθρώπων.

Ἀναβαθμοί.

Ἀντίφωνον Α'.

Τούς αἰχμαλώτους τῆς Ἱερουσαλήμ Ἐσὺ τοὺς ἔβγαλες ἀπὸ τὴ Βαβυλώνα, κι ἐμένα βγάλε με, Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τὰ πάθη πρὸς τὴ ζωὴ.

Αὐτοὶ πού σπέρνουν στόν Νότο μὲ θεάρεστα δάκρυα, θά θερίσουν πνευματικά στάχνα μὲ τὴ χαρὰ τῆς αἰωνίου ζωῆς.

Δόξα Καὶ νῦν

Ἀπὸ τό Ἅγιο Πνεῦμα, ὅπως ἀπὸ τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱό, κάθε ἀγαθὴ δωρεὰ κατεβαίνει ὡς ἀστραπή ταυτόχρονα· μέσα σ' αὐτό (στό Ἅγιο Πνεῦμα) τὰ πάντα ζοῦν καὶ κινοῦνται.

Ἀντίφωνον Β'.

Ἐὰν ὁ Κύριος δὲν οἰκοδομήσῃ τό οἰκοδόμημα τῶν ἀρετῶν, ἄδικα κοπιᾶζουμε· ἐὰν ὁμως ἐκεῖνος σκεπάζει τὴν ψυχὴ μας, κανένας δὲ θά κυριεύσει τὴν πόλη μας.

Οἱ Ἅγιοι πάντοτε προερχόμενοι ἀπὸ τὰ σπλάχνα τῶν

υίοποιητῶς σοι τῷ Χριστῷ, ὡς Πατρὶ οἱ Ἅγιοι πάντοτε εἰσί.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἁγίῳ Πνεύματι, ἐνθεωρεῖται πᾶσα ἀγιότης σοφία· οὐσιοὶ πᾶσαν γὰρ κτίσιν· αὐτῷ λατρεύσωμεν· Θεὸς γάρ, ὡς Πατρί τε καὶ Λόγῳ.

Ἀντίφωνον Γ'.

Οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, μακάριοι τρίβους βαδιοῦνται, τῶν ἐντολῶν φάγονται· ζωηρὰν γὰρ παγκαρπίαν.

Κύκλῳ τῆς τραπέζης σου εὐφράνθητι, καθορῶν σου Ποιμέναρχα, τὰ ἔκγονα φέροντα, κλάδους ἀγαθοεργίας.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἁγίῳ Πνεύματι, ὁ πᾶς πλοῦτος τῆς δόξης, ἐξ οὗ χάρις καὶ ζωὴ πάσῃ τῇ κτίσει· σὺν Πατρὶ γάρ, ἀνυμνεῖται καὶ τῷ Λόγῳ.

Προκείμενον.

Εἶπατε ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ὅτι Κύριος ἐβασίλευσε· καὶ γὰρ κατώρθωσε τὴν τὴν οἰκουμένην, ἣτις οὐ σαλευθήσεται.

Στίχ. Ἄισατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν.

Ἑωθινόν Εὐαγγέλιον: Α' ΙΑ'.

(Ὁκτώηχος. Σελίδες 190-202).

«Ἀνάστασιν Χριστοῦ...».

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 33-34).

Ὁ Ν'. Ψαλμός.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 34-35).

ἀνθρώπων ὡς καρπὸς μετὰ τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος υἰοθετοῦνται ἀπὸ σένα, τὸν Χριστό, ὅπως ἀπὸ τὸν Πατέρα.

Δόξα Καὶ νῦν

Μέσα στό Ἅγιο Πνεῦμα ἀνακαλύπτεται κάθε ἀγιότητα καὶ σοφία· διότι αὐτὸ δίνει τὴν ὑπαρξὴ σὲ ὅλη τὴν κτίση· αὐτὸ ἃς λατρεύσουμε, ὅπως τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱό· διότι εἶναι Θεός.

Ἀντίφωνον Γ'.

Οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριο μακάριοι (εὐτυχεῖς) βαδίζουν τοὺς δρόμους τῶν ἐντολῶν, θὰ δεχθοῦν ὡς τροφή ὅλους τοὺς καρπούς πού παρέχουν ζωὴ.

Ἐσὺ πνευματικὴ πατέρα, νὰ χαίρεσαι, ὅταν βλέπεις τὰ τέκνα σου γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι σου, νὰ κρατοῦν κλαδιά ἀγαθοεργίας (καλὲς πράξεις).

Δόξα Καὶ νῦν

Μέσα στό ἅγιο Πνεῦμα ὑπάρχει ὁλος ὁ πλοῦτος τῆς δόξης, ἀπὸ τὸ ὁποῖο προέρχεται ἡ χάρις καὶ ἡ ζωὴ σὲ ὅλη τὴν κτίση· διότι ἀνυμνεῖται μαζί μετὰ τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱό.

Προκείμενο.

Διαλαλήστε στὰ ἔθνη, ὅτι ὁ Κύριος εἶναι Βασιλιάς· διότι στερέωσε τόσο καλά τὴν οἰκουμένη, ὥστε νὰ μὴ σαλευθεῖ.

Στίχος: Ψάλατε στὸν Κύριο καινούριον ὕμνο.

Εὐαγγέλιο: Α'.- ΙΑ'.

(Ὁκτώηχος. Σελίδες 190-202).

«Ἀνάστασιν Χριστοῦ...».

(Συλλειτουργικό. Σελίς 33-34).

Ὁ Ν'. Ψαλμός.

(Συλλειτουργικό. Σελίς 34-35).

<p>Πεντηκοστάριον. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 36). «Σῶσον ὁ Θεός...». (Συλλειτουργικόν. Σελίς 36--37). Κανών. Ωιδή Α'. Αναστάσιμος. «Ὁ τὰ ὕδατα πάλαι, νεύματι θείῳ, εἰς μίαν συναγωγὴν συναθροίσας, καὶ τεμῶν θάλασσαν Ἰσραηλίτη λαῶ, οὗτος ὁ Θεὸς ἡμῶν, δεδοξασμένος ὑπάρχει, αὐτῷ μόνῳ ἄσωμεν, ὅτι δεδοξασται.» Ὁ τὴν γῆν κατακρίνας, τῷ παραβάντι, ἰδρῶτος φέρειν καρπὸν τὰς ἀκάνθας, ἀκανθῶν στέφανον ἐκ παρανόμου χειρός, οὗτος ὁ Θεὸς ἡμῶν, σωματικῶς δεδεγμένος, τὴν κατάραν ἔλυσε, ὅτι δεδόξασται. Νικητὴς τροπαιοῦχος, κατὰ θανάτου, ὁ ἀθάνατος δεδουκῶς ἀνεδείχθη· παθητὴν σάρκα γὰρ, ἐμψυχωμένην λαβῶν, οὗτος ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ συμπλακεῖς τῷ τυράννῳ, πάντας συνανέστησεν, ὅτι δεδόξασται. Θεοτοκίον. Ἀληθῆ Θεοτόκον, πάντα τὰ ἔθνη, δοξάζει σε τὴν ἀσπόρως τεκοῦσαν· ὑποδὺς μήτραν γὰρ ἡγιασμένην τὴν σὴν, οὗτος ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὸ καθ' ἡμᾶς οὐσιώθη, καὶ Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, ἐκ σοῦ γεγέννηται. Γένος βροτῶν, αἵματι θείῳ, δεδουλωμένον τυράννῳ φιλαμαρτήμονι, Χριστὸς ἐξηγόρασε, καὶ θεοποιήσας ἀνεκαίνισεν, ὅτι δεδόξασται.</p>		<p>Πεντηκοστάριον. (Συλλειτουργικό.Σελίδα 36). «Σῶσον ὁ Θεός...». (Συλλειτουργικό.Σελίδα 36--37). Κανόνας Ωιδή Α'. Αναστάσιμος. Αὐτός πού παλαιότερα μέ θεϊκό νεῦμα συγκέντρωσε τά νερά σέ μία συγκέντρωση, καί ἔκοψε τή θάλασσα γιά χάρη τοῦ λαοῦ τοῦ Ἰσραήλ, αὐτός ὁ Θεός μας εἰναιδοξασμένος· Σ' αὐτόν μόνο ἄς ψάλλουμε, διότι ἔχει δοξασθεῖ. Αὐτός πού καταδίκασε τή γῆ, ἐξ αἰτίας τοῦ παραβάτου ἀνθρώπου, νά παράγει ἀγκάθια ὡς καρπό τοῦ ἰδρώτα του, αὐτός πού δέχθηκε ἀκάνθινο στεφάνι σωματικά ἀπό παράνομο χέρι, αὐτός ὁ Θεός μας ἔλυσε τὴν κατάρα, διότι εἶναι δοξασμένος. Νικητὴς, θριαμβευτὴς, κατὰ τοῦ θανάτου ἀναδείχθηκε, αὐτός πού ὑπέκυψε στόν θάνατο· διότι ἀφοῦ πῆρε σῶμα παθητό (ὄχι ἀπαθές), ἐμψυχωμένο (μέ ψυχή), καί ἀφοῦ ἦλθε σέ συμπλοκή (πάλη) μέ τόν τύραννο, αὐτός ὁ Θεός μας ὅλους τούς ἀνέστησε μαζί του, διότι εἶναι δοξασμένος. Θεοτοκίον. Ὡς ἀληθινὴ Θεοτόκο ὅλα τὰ ἔθνη δοξάζουν ἐσένα, ἢ ὅποια χωρὶς ἄνδρα γέννησες· διότι, ἀφοῦ κλείσθηκε στήν ἀγιασμένη μήτρα σου ὁ ἴδιος ὁ Θεός μας, πῆρε τή δική μας οὐσία· καί ὡς Θεός καὶ ἄνθρωπος γεννήθηκε ἀπό σένα. Τό γένος τῶν ἀνθρώπων πού ἦταν ὑποδουλωμένο στόν τύραννο πού ἀγαπᾷ τὴν ἁμαρτία, τό ἐξαγόρασε ὁ Χριστὸς μέ τό θεϊκό του αἷμα, καί ἀφοῦ τό θεοποίησε, τό</p>
---	--	--

Ὡς μὲν θνητός, θανάτου θέλων, ὁ τῆς ζωῆς ταμιούχος, Χριστός ἐγεύσατο, ὡς ὢν δὲ ἀθάνατος φύσει, τοὺς νεκροὺς ἐζωοποίησεν, ὅτι δεδόξασται.

Τῆς Θεοτόκου.

Γόνυ κάμπτει ἅπασα φύσις, ἐπουρανίων Παρθένε, τῷ σαρκωθέντι ἐκ σοῦ, σὺν τοῖς ἐπιγείοις τε, ἀξιοπρεπῶς τὰ καταχθόνια, ὅτι δεδόξασται.

Ὡ συναλλαγμάτων, τῶν ἐν σοί! ἀγαθῶν γὰρ ἀφθόνως, παρεκτικὸς ὢν Θεός, Πνεῦμα θεῖον δούς ἡμῖν, σάρκα ἐκ σοῦ, Κόρη, προσελάβετο, ὅτι δεδόξασται.

Ὡιδὴ Γ'. Ἀναστάσιμος.

«Ὁ ἐκ μὴ ὄντων τὰ πάντα παραγαγὼν, τῷ Λόγῳ κτιζόμενα, τελειούμενα Πνεύματι, Παντοκράτορ Δέσποτα, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ στερέωσόν με».

Διὰ Σταυροῦ σου ἠσχύνθη ὁ ἀσεβής· εἰργάσατο βόθρον γὰρ, ὃν ὀρύξας εἰσπέπτωκε, ταπεινῶν ὑψώθη δὲ, Χριστέ, τὸ κέρας ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει.

Τῆς εὐσεβείας τὸ κήρυγμα τῶν ἐθνῶν, ὡς ὕδωρ ἐκάλυψε τὰς θαλάσσας φιλάνθρωπε· ἀναστὰς ἐκ τάφου γὰρ, τὸ τῆς Τριάδος ἀπεκάλυψας φέγγος.

Θεοτοκίον.

Δεδοξασμένα λελάληνται περὶ σοῦ, ἡ πόλις ἡ ἔμψυχος, τοῦ αἰεὶ βασιλεύοντος· διὰ σοῦ γὰρ

ἀνακαίνισε.

Ὡς θνητός ὁ Χριστός, ὁ κάτοχος τῆς ζωῆς θεληματικά, γεύθηκε θάνατο, ἐπειδὴ ὅμως εἶναι ἀθάνατος στὴ φύση του ὡς Θεός, ἔδωσε ζωὴν τοῖς νεκροῖς, διότι εἶναι δοξασμένος.

Τῆς Θεοτόκου.

Ὅλη ἡ φύση τῶν ἐπουρανίων, Παρθένε, λυγίζει τὰ γόνατα, μπροστά σ' αὐτόν πού σάρκα ἀπὸ σένα, καὶ μαζί μέ τὰ ἐπείγεια, καὶ τὰ καταχθόνια (ὁ ἄδης), διότι εἶναι δοξασμένος..

Ὡ στίς ἀνταλλαγές πού ἔγιναν σ' ἐσένα! διότι ἐνῶ ὡς Θεός εἶναι αὐτός πού προσφέρει ἄφθονα τὰ ἀγαθὰ, ἀφοῦ ἔδωσε σ' ἐμᾶς τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, πῆρε σάρκα ἀπὸ σένα, Κόρη, διότι εἶναι δοξασμένος.

Ὡιδὴ Γ'. Ἀναστάσιμος.

Ὑψιστε Παντοκράτορα, Ἐσύ ὁ ὁποῖος παρήγαγες τὰ πάντα ἀπὸ τὸ μηδέν, τὰ ὅποια δημιουργοῦνται ἀπὸ τὸν Υἱό καὶ τελειοποιοῦνται μέ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, στερέωσέ με στὴν ἀγάπη σου.

Μέ τὸν Σταυρό σου καταισχύνθηκε ὁ ἀσεβής· διότι κατασκεύασε λάκκο, στὸν ὅποιο, ἀφοῦ τὸν ἄνοιξε, ἔπεσε μέσα ὁ ἴδιος· ἡ δύναμη ὅμως τῶν ταπεινῶν, Χριστέ, ὑψώθηκε μέ τὴ δική σου Ἀνάσταση.

Τὸ κήρυγμα τῆς εὐσεβείας, Φιλάνθρωπε, ὡς νερό σκέπασε τίς θάλασσες τῶν ἐθνῶν· διότι ἀφοῦ ἀναστήθηκες ἀπὸ τὸν τάφο, φανέρωσες τὴ λάμψη τῆς Ἁγίας Τριάδος. Θεοτοκίον.

Δοξασμένα πράγματα λέγονται γιὰ σένα, ἔμψυχη πόλη τοῦ αἰώνιου Βασιλιᾶ· διότι χάρη σ' ἐσένα ὁ Θεός συνανα-

Δέσποινα, τοῖς ἐπὶ γῆς Θεὸς συναναστράφη.

Σταυροαναστάσιμος.

Ῥύψις ἄχραντε Σταυρέ, εἰδωλικῶν ἐδείχθης σὺ
καθαυμάτων, ὅτι Ἰησοῦς ὁ ὑπέρθεος, ἐν σοὶ χειρὰς
ἐξεπέτασεν.

Ἵνα πάντες οἱ πιστοί, τὸ ζωοδόχον μνημα σὲ
προσκυνῶμεν, τέθραπται ἐν σοί, καὶ ἐγήγερται
Χριστός, ὄντως ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τῆς Θεοτόκου.

Ῥάβδος ρίζης Ἰεσσαί, προφητικῶς
βλαστήσασα, ἡ Παρθένοσ ἄνθος σε Χριστέ,
ἐξανέτειλεν ἡμῖν Ἅγιος εἰ Κύριε.

Ἵνα θείας κοινωνούς, τοὺς γηγενεῖς ἐργάση ἐκ
τῆς Παρθένου, σάρκα τὴν ἡμῶν, σὺ ἐπτώχευσας
λαβῶν Ἅγιος εἰ Κύριε.

Μικρά Συναπτή.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 37-38).

Καθίσματα: (Τοῦ Μηναίου).

Ωιδὴ Δ'. Αναστάσιμος.

«Ἐθου πρὸς ἡμᾶς, κραταιὰν ἀγάπησιν Κύριε·
τὸν μονογενὴ γὰρ σου Υἱόν, ὑπὲρ ἡμῶν εἰς
θάνατον δέδωκας· διὸ σοὶ κραυγάζομεν,
εὐχαριστοῦντες· δόξα τῇ δυνάμει σου, Κύριε».

Στίγματα Χριστέ, συμπαθῶς καὶ μάλωπας
ἤνεγκας, ὕβριν ῥαπισμάτων καρτερῶν, καὶ
μακροθύμως φέρων ἐμπτύσματα, δι' ὧν
κατειργάσω μοι τὴν σωτηρίαν· Δόξα τῇ δυνάμει
σου Κύριε.

στράφηκε μέ τοὺς ἀνθρώπους, πού ζοῦν ἐπάνω στή γῆ.

Σταυροαναστάσιμος.

Ἀποδείχθηκες Ἐσὺ, ἀμόλυντε Σταυρέ, καθαρισμός τῶν
ρύπων (τῶν ἀκαθαρσιῶν) τῶν εἰδώλων· διότι ὁ Ἰησοῦς ὁ
ἀνώτερος ἀπὸ τοὺς νομιζομένους θεοῦς, σ' ἐσένα ἄπλωσε
τὰ χέρια του.

Γιὰ νὰ προσκυνοῦμε ὅλοι οἱ πιστοὶ ἐσένα, τό μνημα πού
δέχθηκες τή ζωή, σ' ἐσένα θάφτηκε καὶ ἀναστήθηκε ὁ Χρι-
στός, ἀληθινά ὁ Θεός μας.

Τῆς Θεοτόκου.

Ὡς βλαστάρι ἀπὸ τῆ ρίζα τοῦ Ἰεσσαί σύμφωνα μέ τοὺς
Προφῆτες ἡ Παρθένοσ βλάστησε γιὰ μᾶς ἐσένα τό ἄνθος,
Χριστέ· εἶσαι Ἅγιος, Κύριε.

Γιὰ νὰ κάνεις τοὺς γήινους μετόχους θεϊκῆς ζωῆς, πτώ-
χευσες Ἐσὺ παίρνοντας ἀπὸ τὴν Παρθένο τή δική μας
σάρκα· εἶσαι Ἅγιος, Κύριε.

Μικρὴ Συναπτή.

(Συλλειτουργικό. Σελίς 37-38).

Καθίσματα: (Τοῦ Μηναίου).

Ωιδὴ Δ'. Αναστάσιμος.

Ὅρισες γιὰ μᾶς δυνατὴ ἀγάπη, Κύριε, διότι παρέδωσες
τὸν Μονογενὴ σου Υἱό γιὰ μᾶς στὸν θάνατο· γι' αὐτό
κραυγάζομε σ' ἐσένα εὐχαριστώντας· δόξα στή δύναμή
σου, Κύριε.

Δέχθηκες, Χριστέ, μέ συμπάθεια στίγματα (σημάδια)
καὶ τραύματα, δείχνοντας καρτερία στήν προσβολή τῶν
ραπισμάτων, καὶ δεχόμενος ἐμπτυσμούς μεγαλόψυχα, μέ
αὐτὰ πραγματοποίησες γιὰ μένα τή σωτηρία· δόξα στή
δύναμή σου, Κύριε.

Σώματι θνητῷ, ἢ ζωὴ θανάτῳ ὠμίλησας, τῆς
ταλαιπωρίας τῶν πτωχῶν, καὶ στεναγμοῦ πενήτων
σου ἔνεκεν, καὶ φθείρας τὸν φθείραντα
δεδοξασμένε, πάντας συνανέστησας, μόνε
φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Μνήσθητι Χριστέ, ἧς ἐκτήσω ποιίμνης τῷ πάθει
σου, τῆς δεδοξασμένης σου Μητρός, τὰς συμπαθεῖς
ἐντεύξεις δεξάμενος, καὶ ἐπισκεψάμενος,
κεκακωμένην ῥῦσαι, τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Σταυροαναστάσιμος.

Ὁ πλάσας κατ' εἰκόνα σου, φιλάνθρωπε τὸν
ἄνθρωπον, καὶ νεκρωθέντα τῇ ἁμαρτία, διὰ τῆς
παραβάσεως, σταυρωθεὶς ἐν Κρανίῳ διέσωσας.

Νεκροὺς μὲν οὐς κατέπιεν, ὁ θάνατος
ἀπέδωκε, κατελύθη δέ, καὶ τὸ τοῦ ἄδου
φθοροποιὸν βασίλειον, ἀναστάντος ἐκ τάφου σου
Κύριε.

Τῆς Θεοτόκου.

Ὁ στήσας ὄρη Δέσποτα, ζυγῷ τῆς θείας
γνώσεως, λελατόμησαι ἐκ τῆς Παρθένου, λίθος
χειρῶν ἄνευθεν· τῇ δυνάμει σου δόξα,
φιλάνθρωπε.

Νοσοῦσαν ἐθεράπευσας, ἡμῶν τὴν φύσιν,
Δέσποτα, δραστικώτατον ἐν τῇ Παρθένῳ, ταύτη
ἐνώσας φάρμακον, τὴν σὴν ἄχραντον, Λόγε,

Μέ σῶμα θνητό, Ἐσύ πού εἶσαι ἢ ζωὴ, ἦλθες σέ
νάντηση μέ τόν θάνατο, ἐξ αἰτίας (καί γιά χάρη) τῆς τα-
λαιπωρίας τῶν δυστυχησμένων, καὶ τοῦ στεναγμοῦ τῶν
φτωχῶν σου· καὶ ἀφοῦ κατάστρεψες αὐτόν πού μᾶς
κατάστρεψε, Ἐσύ δοξασμένε, ὅλους τοὺς ἀνέστησες μαζί
σου, μόνε Φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίο.

Θυμήσου, Χριστέ, τὴν ποιίμνη σου (τό κοπάδι σου) πού
κατάκτησες μέ τό πάθος σου, δεχόμενος τίς συμπαθεῖς
ίκεσίες τῆς δοξασμένης Μητέρας σου· Καί ἀφοῦ
ἐπισκεφθεῖς τὴν ποιίμνη σου, πού εἶναι κακοποιημένη,
λύτρωσέ την μέ τή δυνάμη σου, Κύριε.

Σταυροαναστάσιμος.

Ἐσύ πού ἐπλασες τόν ἄνθρωπο σύμφωνα μέ τή δική
σου εἰκόνα, καὶ ἐπειδή νεκρώθηκε ἀπό τὴν ἁμαρτία ἐξ
αἰτίας τῆς παραβάσεως, ἀφοῦ σταυρώθηκες στὸν Γολγοθᾶ,
Ἐσύ τόν διέσωσες.

Τοὺς νεκροὺς πού κατάπιε ὁ θάνατος, τοὺς γύρισε πί-
σω, καὶ καταλύθηκε τό βασίλειο τοῦ ἄδου, πού
δημιουργοῦσε τὴ φθορά, ὅταν ἀναστήθηκες ἀπό τὸν τάφο
σου, Κύριε.

Τῆς Θεοτόκου.

Ἐσύ πού ὑψωσες τὰ βουνά, Κύριε, μέ τή ζυγαριά τῆς
θείας παντογνωσίας, ἀποσπάσθηκες ἀπό τὴν Παρθένο ὡς
πέτρα ἀπὸ οὐράνια χέρια· δόξα στή δυνάμη σου, Φιλάν-
θρωπε.

Τὴ φύση μας, πού ἦταν ἄρρωστη, Κύριε, τὴν θεράπευ-
σες, ἀφοῦ ἔνωσες μαζί της μέσα στὴν Παρθένο δραστικώ-
τατο φάρμακο, Λόγε τοῦ Θεοῦ, τὴ δική σου ἀμόλυνη Θεό-

Θεότητα.

Μερίς μου εἶ ὁ Κύριος, καὶ κληρὸς ἐπιπόθητος, ὁ ἐνώσας με ἐκ τῆς Παρθένου, Λόγε τῆ ὑποστάσει σου, τῆ σαρκὶ χρηματίσας ὑπόστασις.

Ωιδὴ Ε'. Ἀναστάσιμος.

«Πρὸς σὲ ὀρθρίζω, τὸν τοῦ παντός Δημιουργόν, τὴν ὑπερέχουσαν πάντα νοῦν εἰρήνην, διότι φῶς τὰ προστάγματά σου, ἐν οἷς με καθοδήγησον».

Κριτῆ ἀδίκω, Ἑβραίων φθόνω προδοθεὶς ὁ παντεπόπτης, καὶ ἄπασαν δικαίως, κρίνων τὴν γῆν, τὸν Ἀδὰμ τῆς πάλαι, ἐρρῶσω κατακρίσεως.

Τὴν σὴν εἰρήνην, ταῖς Ἐκκλησίαις σου, Χριστέ, τῆ ἀηττήτῳ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου, ὁ ἐκ νεκρῶν ἀναστὰς παράσχου, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Σκηνὴ ἀγία, καὶ πλατυτέρα οὐρανῶν, ὡς τὸν ἐν πάσῃ ἀχώρητον τῆ κτίσει, Λόγον Θεοῦ δεξαμένη, μόνη ἐδείχθης Αειπάρθενος.

Σταυροαναστάσιμος.

Λόγχη πλευράν, ὦ Χριστέ μου νυγείς σου, τὴν ἐκ πλευρᾶς ἀνθρωπίνης κτισθεῖσαν, ὀλέθρου πᾶσι βροτοῖς, γεγонуῖαν πρόξενον, τῆς κατάρας ἠλευθέρωσας.

Ἴσος Πατρί, κατ' οὐσίαν ὑπάρχων, τὸν ἱερόν ἐξανέστησας δόμον, τοῦ παναχράντου σου, καὶ πανσέπτου σώματος, ἐκ νεκρῶν, Χριστέ Σωτὴρ ἡμῶν.

τητα.

Εἶσαι μερίδα μου καὶ κληρὸς ποθητός, Ἐσύ ὁ Κύριος, πού ἀπὸ τὴν Παρθένο μέ ἔνωσες, Λόγε τοῦ Θεοῦ, μέ τό δικό σου πρόσωπο, διότι μέ τό σῶμα ὑπῆρξες πρόσωπο.

Ωιδὴ Ε'. Ἀναστάσιμος

Σ' ἐσένα ἀπευθύνομαι ἀπὸ τὰ χαράματα, πού εἶσαι ὁ Δημιουργός τοῦ παντός, καὶ ἡ εἰρήνη πού ξεπερνᾷ κάθε φαντασία, διότι τὰ προστάγματά σου εἶναι φῶς· καθοδήγησέ με σ' αὐτά.

Ἀφοῦ παραδόθηκες σέ ἄδικο κριτῆ (τόν Πιλάτο) ἀπὸ τόν φθόνον τῶν Ἑβραίων, Ἐσύ πού βλέπεις τὰ πάντα, καὶ κρίνεις μέ δικαιοσύνη ὅλη τὴ γῆ, λύτρωσες τόν Ἀδὰμ ἀπὸ τὴν παλαιὰ καταδίκη.

Δῶσε, Χριστέ, τὴ δική σου εἰρήνη στίς Ἐκκλησίες σου, μέ τὴν ἀκατανίκητη δύναμη τοῦ Σταυροῦ σου, Ἐσύ πού ἀναστήθηκες ἀπὸ τοὺς νεκρούς, καὶ σῶσε τίς ψυχές μας.

Θεοτοκίον.

Ἀγία σκηνὴ καὶ Πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν, ἐπειδὴ δέθηκες τόν Υἱό καὶ Λόγο τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ἀχώρητος σέ ὅλη τὴν κτίση, μόνη ἐσύ ἀναδείχθηκες παντοτεινὴ Παρθέος.

Σταυροαναστάσιμος.

Πληγώθηκες μέ τὴ λόγχη στήν πλευρά σου, Χριστέ μου, καὶ ἐλευθέρωσες ἀπὸ τὴν κατάρα τὴν Εὐὰ πού, ἐνῶ δημιουργήθηκε ἀπὸ ἀνθρώπινη πλευρά, ἔγινε ἡ αἰτία τοῦ ὀλέθρου σέ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους,.

Ὑπάρχοντας ἴσος μέ τόν Πατέρα στήν οὐσία ἀνέστησες ἀπὸ τοὺς νεκρούς, Χριστέ Σωτὴρα μας, τό ἱερό οἰκοδόμημα τοῦ ἀμόλυντου καὶ πανσεβάσμιου σώματός σου.

Τῆς Θεοτόκου.

Λόγος Θεοῦ, ὁ Υἱὸς σου Παρθένε, Δημιουργὸς Ἀδάμ τοῦ πρωτοπλάστου, οὐ δημιούργημα, εἰ καὶ σάρκα ἔμψυχον, ἑαυτῷ ἐκ σοῦ διέπλασεν.

Ἴσος Πατρί, ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου, Λόγος Θεοῦ, ὑπόστασις τελεία, ἐν δύο φύσεσιν, Ἰησοῦς ὁ Κύριος, Θεὸς τέλειος καὶ ἄνθρωπος.

ΣΤ'. Αναστάσιμος.

«Ἄβυσσος ἐσχάτη ἁμαρτιῶν ἐκύκλωσέ με, καὶ ἐκλείπει τὸ πνεῦμά μου, ἀλλ' ἐκτείνας Δέσποτα, σὸν ὑψηλὸν βραχίονα, ὡς τὸν Πέτρον με, κυβερνήτα διάσωσον».

Ἄβυσσος ἐλέους καὶ οἰκτιρμῶν, ἐκύκλωσέ με, τῇ εὐσπλαχνῇ καθόδῳ σου· σαρκωθεὶς γὰρ Δέσποτα, καὶ γεγωνῶς ἐν δούλου μορφῇ, ἐθεούργησας, καὶ σεαυτῷ συνεδόξασας.

Νέκρωσιν ὑπέστη ὁ νεκρωτὴς τὸν νεκρωθέντα ζωθέντα θεώμενος, τῆς σῆς Ἀναστάσεως ταῦτα, Χριστέ, τὰ σύμβολα, καὶ τοῦ Πάθους σου τοῦ ἀχράντου τὰ ἔπαθλα.

Θεοτοκίον.

Πάναγνε ἡ μόνη τῷ πλαστοργῶ, καὶ τοῖς ἀνθρώποις, ὑπὲρ νοῦν μεσιτεύσασα, τὸν Υἱόν σου ἴλεων, τοῖς ἐπταικόσι δούλοις σου, καὶ ὑπέρμαχον, χρηματίσαι δυσώπησον.

Σταυροαναστάσιμος.

Μωλώπων σὺ πειραθεὶς, ἄδου τραυματίας, πάθει Σταυροῦ συνανέστησας· ὅθεν σοι κραυγάζω· ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου, φιλάνθρωπε.

Τῆς Θεοτόκου.

Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Δημιουργὸς τοῦ πρωτοπλάστου Ἀδάμ, δὲν εἶναι δημιούργημα, ἂν καὶ ἔπλασε γιὰ τὸν ἐντὸς τοῦ ἀπό σένα σῶμα ἔμψυχο.

Εἶναι ἴσος μέ τὸν Πατέρα, ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου, ὁ τοῦ Θεοῦ, καὶ πρόσωπο τέλειο μέ δύο φύσεις, ὁ Ἰησοῦς ὁ Κύριος, Θεὸς τέλειος καὶ ἄνθρωπος.

ΣΤ'. Αναστάσιμος.

Μ' ἐκύκλωσε ἡ πιό βαθειά ἄβυσσος τῶν ἁμαρτιῶν καὶ χάνεται (σβήνει) τὸ πνεῦμα μου, ἀλλά ἄπλωσε, Κύριε, τὸν πανίσχυρο βραχίονα σου (τὸ χέρι σου), Κυβερνήτα, καὶ σῶσε με ὅπως τὸν Πέτρο.

Ἄβυσσος ἐλέους καὶ συμπόνοιας μ' ἐκύκλωσε μέ τὴν εὐσπλαχνή σου κάθοδο· διότι παίρνοντας τὴν ἀνθρώπινη σάρκα καὶ παρουσιαζόμενος μέ μορφὴ δούλου, μέ θεοποιήσες καὶ μ' ἐδόξασες μαζί μέ τὸν ἑαυτό σου.

Νέκρωση ἔπαθε ὁ νεκρωτὴς ὁ θάνατος, βλέποντας νὰ ἀναζεῖ ὁ νεκρωμένος, ὁ Χριστός· αὐτὰ εἶναι τὰ σύμβολα τῆς Ἀναστάσεώς σου, Χριστέ, τὰ ἔπαθλα, τὰ βραβεῖα, τοῦ πάθους σου.

Θεοτοκίο.

Πάναγνη, Ἐσύ, ἡ ὁποία μόνη μεσολαβεῖς μεταξύ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων (ὑπὲρ αὐτῶν) πέρα ἀπὸ κάθε κατανόηση, ἰκέτευε θερμὰ τὸν Υἱό σου, νὰ γίνειςπλαχνικός καὶ ὑπερασπιστὴς στοὺς δούλους σου, πού ἔφταιξαν.

Σταυροαναστάσιμος.

Ἐπειδὴ δέχθηκες Ἐσύ τραύματα, ἀνέστησες μαζί σου μέ τὸ πάθος τοῦ Σταυροῦ τοὺς τραυματίες (τοὺς νεκρούς) τοῦ ἄδη· γι' αὐτὸ σοῦ φωνάζω· βγάλε ἀπὸ τὴ φθορά τὴ ζωὴ

Ανοίγονταί σοι Χριστέ, φόβω πύλαι ἄδου,
σκευή ἐχθροῦ δὲ ἀρπάζονται· ὅθεν σοι Γυναῖκες
ὑπήντησαν, ἀντὶ λύπης χαρὰν κομισάμεναι.

Τῆς Θεοτόκου.

Μορφοῦνται τὸ καθ' ἡμᾶς, ἐκ τῆς ἀκηράτου
Κόρης, ὁ σχήματι ἄμοιρος, σχήματι ὑπάρξας καὶ
πράγματι, μὴ τραπεῖς τὴν Θεότητα ἄνθρωπος.

Ἀβύσσου ἀμαρτιῶν, καὶ τῆς καταιγίδος, Πάνα-
γνε, τῶν παθῶν ῥῦσαί με· πέφυκας λιμὴν γὰρ καὶ
ἄβυσσος, τῶν θαυμάτων τοῖς πίστει σοι
προστρέχουσι.

Μικρά Συναπτή:

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 38).

Κοντάκιον.

Ἐξανέστης σήμερον, ἀπὸ τοῦ τάφου
Οἰκτίρμον, καὶ ἡμᾶς ἐξήγαγες, ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ
θανάτου, σήμερον Ἀδὰμ χορεύει, καὶ χαίρει Εὐα,
ἅμα δέ, καὶ οἱ Προφῆται, σὺν Πατριάρχαις,
ἀνυμνοῦσιν ἀκαταπαύστως, τὸ θεῖον κράτος τῆς
ἐξουσίας σου.

Ὁ Οἶκος.

Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ σήμερον χορευέτωσαν, καὶ
Χριστὸν τὸν Θεὸν ὁμοφρόνως ὑμνεῖτωσαν, ὅτι τοὺς
δεσμίους ἐκ τῶν τάφων ἀνέστησε. Συγχαίρει πᾶσα
ἡ κτίσις, προσφέρουσα ἐπάξια ἄσματα, τῷ πάντων
Κτίστη καὶ Λυτρωτῇ ἡμῶν, ὅτι τοὺς βροτοὺς ἐξ

μου, Φιλάνθρωπε.

Ανοίγονται σ' ἐσένα, Χριστέ, μέ φόβο οἱ πύλες τοῦ ἄδου
καὶ ἀρπάζονται τὰ ὑπάρχοντα τοῦ ἐχθροῦ· γι' αὐτὸ καὶ σέ
συνάντησαν οἱ γυναῖκες (οἱ Μυροφόρες) παίροντας χαρὰ
ἀντὶ λύπης.

Τῆς Θεοτόκου.

Παίρνει τὴ μορφή μας ἀπὸ τὴν ἀγνή Κόρη, αὐτὸς πού
δέν ἔχει σχῆμα, δότι ὑπῆρξε καὶ στό σχῆμα (τὴ μορφή) καὶ
στήν πραγματικότητα ἄνθρωπος, χωρὶς νά μεταβληθεῖ ὡς
πρὸς τὴ Θεότητα.

Λύτρωσέ με ἀπὸ τὴν ἄβυσσο τῶν ἀμαρτιῶν καὶ ἀπὸ τὴν
καταιγίδα τῶν παθῶν, Πάναγνη· διότι εἶσαι ἀπὸ τὴν φύση
σου λιμάνι καὶ ἄβυσσος τῶν θαυμάτων, γιὰ ὅσους τρέχουν
κοντὰ σου μέ πίστη.

Μικρὴ Συναπτή:

(Συλλειτουργικό. Σελίς 38).

Κοντάκιο.

Ἀναστήθηκες σήμερα ἀπὸ τὸν τάφο, εὐσπλαχνε, καὶ
μᾶς ἔβγαλες ἀπὸ τίς πύλες τοῦ θανάτου· σήμερα χορεύει ὁ
Ἀδὰμ καὶ χαίρεται ἡ Εὐα, καὶ μαζί οἱ Προφῆτες μέ τούς
Πατριάρχες ἀνυμνοῦν ἀκατάπαυστα τὴ θεϊκὴ δύναμη τῆς
ἐξουσίας σου.

Οἶκος.

Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ σήμερα ἄς χορεύουν, καὶ ἄς
ἀνυμνοῦν μέ τό ἴδιο φρόνημα τὸν Χριστὸ τὸν Θεό, διότι
ἀνέστησε τούς φυλακισμένους ἀπὸ τούς τάφους. Συγ-
χαίρει ὅλη ἡ κτίση προσφέροντας ἐπάξιους ὕμνους στὸν
Κτίστη τῶν πάντων καὶ Λυτρωτῇ μας· διότι, ἀφοῦ

ἄδου σήμερον, ὡς Ζωοδότης συνανελκύσας, πρὸς οὐρανοὺς συνανυψοῖ, καὶ καταράσσει τοῦ ἐχθροῦ τὰς ἐπάρσεις, καὶ πύλας τοῦ ἄδου διαθλάττει, τῷ θείῳ κράτει τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ.

Συναξάριον: (Τοῦ Μηναίου).

Καταβασίαι: (Κατὰ τὴν περίοδον).
(Συλλειτουργικόν. Σελίδες 56-79).

Ωιδὴ Ζ'. Ἀναστάσιμος.

«Ὡς πάλαι τοὺς εὐσεβεῖς, τρεῖς Παῖδας ἐδρόσισας, ἐν τῇ φλογὶ τῇ Χαλδαϊκῇ, τῷ φωτιστικῷ τῆς Θεότητος πυρὶ, καὶ ἡμᾶς καταύγασον· εὐλογητὸς εἶ κράζοντας· ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Ἐρράγη τὸ τοῦ Ναοῦ, φαιδρὸν καταπέτασμα, ἐν τῷ Σταυρῷ τοῦ Δημιουργοῦ, τὴν ἐγκεκρυμμένην τῷ γράμματι δηλοῦν, τοῖς πιστοῖς ἀλήθειαν· εὐλογητὸς εἶ κράζουσιν, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νυγείσης σου τῆς πλευρᾶς, ῥανίδες θεόρρουτοι, ζωοποιοῦ αἵματος, Χριστέ, οἰκονομικῶς ἀποστάζουσαι εἰς γῆν, τοὺς ἐκ γῆς ἀνέπλασαν. Εὐλογητὸς εἶ κράζοντας, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τριαδικόν.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἀγαθόν, Πατρὶ συνδοξάσωμεν, καὶ τῷ Υἱῷ τῷ μονογενεῖ, μίαν ἐν τρισί, πιστοὶ σέβοντες ἀρχήν, καὶ μίαν Θεότητα· εὐλογητὸς εἶ κράζοντας, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Σταυροαναστάσιμος.

ἀνέβασε μαζί του σήμερα τοὺς νεκροὺς ἀπὸ τὸν ἄδη ὡς Ζωοδότης, τοὺς ὑψώνει μαζί του στοὺς οὐρανοὺς, καὶ καταβάλλει τὴν ἀλαζονεία τοῦ ἐχθροῦ, καὶ συντριβεῖ τίς πύλας τοῦ ἄδη μέ τῆ θεϊκῆ δύναμη τῆς ἐξουσίας του.

Συναξάριο: (Τοῦ Μηναίου).

Καταβασίες : (Ἀνάλογα μέ τὴν ἑορταστική περίοδο).
Συλλειτουργικό. Σελίδες 56-79).

Ωιδὴ Ζ'. Ἀναστάσιμος.

Ὅπως παλαιὰ δρόσισες τοὺς τρεῖς εὐσεβεῖς νέους στή βαβυλωνιακῆ φλόγα μέ τῆ φωτιστικῆ φωτιά τῆς Θεότητός σου, ἔτσι φώτισε κι ἐμᾶς πού κραυγάζουμε· εἶσαι δοξασμένος ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων μας.

Σχίσθηκε τό ὠραῖο καταπέτασμα τοῦ ναοῦ κατὰ τὴ σταύρωση τοῦ Δημιουργοῦ, φανερώνοντας ἔτσι τὴν ἀλήθεια, πού κρυβόταν στό γράμμα τοῦ Νόμου, στοὺς πιστούς, οἱ ὅποιοι κράζουν· Εἶσαι δοξασμένος ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων μας.

Ὅταν πληγώθηκε ἡ πλευρά σου, Χριστέ, οἱ θεϊκές ῥανίδες τοῦ ζωοποιοῦ Αἵματός σου στάζοντας στή γῆ κατὰ θείαν οἰκονομία, ἀνέπλασαν τοὺς γήινους ἐμᾶς, οἱ ὅποιοι κράζουμε· εἶσαι δοξασμένος ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων μας.

Τριαδικό.

Τὸ Πνεῦμα τό ἀγαθὸ ἅς τό δοξάζουμε, πιστοί, μαζί μέ τὸν Πατέρα καὶ τὸν Μονογενῆ Υἱό, ἀπονέμοντας σεβασμὸ σέ μία ἀρχή μέ τρία πρόσωπα καὶ μία Θεότητα κράζοντας· εἶσαι δοξασμένος ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων μας.

Σταυροαναστάσιμος.

Οὐ ψιλὸν ὁ ἥλιος, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον
ἄνθρωπον, ἀλλὰ Θεὸν σκοτίζεται,
σεσαρκωμένον ὀρών, ᾧ καὶ ψάλλομεν· Εὐλογητὸς
εἶ, Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἰσχυρὸν Θεότητι, δεδεγμένος ἄδης ὁ δεῖλαιος,
τὸν ἀφθαρσίας πάροχον, ψυχὰς δικαίων βοήσας
ἡμεσεν. Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων
ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Θησαυρὸς πολύτιμος, εὐλογίας Πάναγνε
πέφυκας, τοῖς καθαρᾷ καρδιά, σὲ ὁμολογοῦσι
Θεογεννήτριαν· καὶ γὰρ ἐκ σοῦ σεσάρκωται, ὁ
Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῆς Θεοτόκου.

Ὁ τῆς δόξης Κύριος, καὶ κρατῶν τῶν ἄνω
Δυνάμεων, ὁ σὺν Πατρὶ καθήμενος, παρθενικαῖς
ταῖς χερσὶ φερόμενος· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ
τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἰταμὸς ὁ θάνατος, ἀλλὰ τοῦτόν σοι
ὀμιλήσαντα, ἐκ τῆς Παρθένου ὤλεσας,
θεοῦπόστατος, σὰρξ γενόμενος. Εὐλογητὸς εἶ,
Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτόκον πάντες σε, τὸν Θεὸν κηῖσασαν
ἔγνωμεν· τὸν τῆς Τριάδος ἕνα γὰρ, σεσαρκωμένον,
ἀγνή, γεγέννηκας. Εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ
καρπὸς τῆς κοιλίας σου.

Ὡιδὴ Η'. Ἀναστάσιμος.

«Ἀστέκτω πυρὶ ἐνωθέντες, οἱ θεοσεβεῖα
προεστῶτες νεανίαί, τῇ φλογὶ δὲ μὴ λωβηθέντες,

Ὁ ἥλιος σκοτίζεται βλέποντας κρεμασμένο στὸν Σταυ-
ρό, ὄχι ἀπλὸ (γυμνὸν) ἄνθρωπο, ἀλλὰ Θεὸ μέ σῶμα, στὸν
ὁποῖο καὶ ψάλλομε· εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, Κύριε, Θεέ
τῶν Πατέρων μας.

Ἔχοντας δεχθεῖ ὁ ἐλεεινὸς ἄδης τὸν ἰσχυρὸ ὡς πρὸς τὴ
Θεότητα, αὐτὸν ποὺ δίνει ἀφθαρσία, μέ βοή ἔκανε ἐμετό
τίς ψυχές τῶν Δικαίων. Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, Κύριε ὁ
Θεὸς τῶν Πατέρων μας.

Θεοτοκίο.

Ἀπὸ τῆ φύση σου ἀποδείχθηκες, Πάναγνη, πολύτιμος
θησαυρὸς εὐλογίας, γι' αὐτούς ποὺ μέ καθαρὴ καρδιά σὲ
ὁμολογοῦν Μητέρα τοῦ Θεοῦ· Διότι ἀπὸ σένα πῆρε σάρκα
ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων μας.

Τῆς Θεοτόκου.

Ὁ Κύριος τῆς δόξας καὶ κυρίαρχος τῶν ἄνω Δυνάμεων,
ὁ ὁποῖος κάθεσαι μαζί μέ τὸν Πατέρα, καὶ ἀναπαύεσαι στὰ
παρθενικά χέρια· εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, Κύριε, ὁ Θεὸς
τῶν Πατέρων μας.

Ὁ θάνατος εἶναι αὐθάδης, ἀλλὰ Ἐσύ, ἀφοῦ ἔγινες
ἄνθρωπος μέ θεϊκό πρόσωπο ἀπὸ τὴν Παρθένο, τὸν
κατοστρεψες, ὅταν ἦλθε ἀντιμέτωπος μ' ἐσένα. Εἶσαι ἄξιος
δοξολογίας, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων μας.

Ὅλοι σὲ ἀναγνωρίζουμε Θεοτόκο, γιατί γέννησες τὸν
Θεό· διότι γέννησες τὸν ἕνα ἀπὸ τὴν Ἁγία Τριάδα, ποὺ
πῆρε σάρκα ἀπὸ σένα. Εἶναι δοξασμένος, Πάναγνη ὁ
Καρπὸς τῆς κοιλίας σου.

Ὡιδὴ Η'. Ἀναστάσιμος.

Ἐνωμένοι μέ τὴν ἀνυπόφορη φωτιά οἱ νέοι ποὺ
πρωτοστατοῦσαν στὴ θεοσεβεία, καὶ χωρὶς νὰ βλαβοῦν

θεῖον ὕμνον ἔμελπον· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ἐρράγη ναοῦ ἡ φαιδρότης, ὅτε ὁ Σταυρός σου ἐπάγη ἐν Κρανίῳ, καὶ ἡ κτίσις συνεκλονεῖτο, φόβῳ ἀναμέλπουσα· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀνέστης Χριστὲ ἐκ τοῦ τάφου, καὶ τὸν πεπτωκότα τῇ ἀπάτῃ, διὰ ξύλου ἀνωρθώσω θεία δυνάμει, κράζοντα καὶ λέγοντα· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερ υψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ναὸς τοῦ Θεοῦ ἀνεδείχθης, ἔμψυχον χωρίον κιβωτός τε, τὸν Ποιητὴν τοῖς βροτοῖς γὰρ Θεογεννήτορ, ἄχραντε κατήλλαξας, καὶ ἀξίως πάντα τὰ ἔργα ὑμνοῦμέν σε, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σταυροαναστάσιμος.

Ὁ Λόγος οὐ παθητός· ἀπαθὴς γὰρ τῇ Θεότητι, πάσχει σαρκὶ δὲ Θεός, ᾧ καὶ ψάλλομεν· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Υπνώσας μὲν ὡς θνητός, ἐξηγέρθης ὡς ἀθάνατος, Σῶτερ, καὶ σώζεις θανάτου τοὺς μέλποντας· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τριαδικόν.

ἀπὸ τῆ φλόγα ἔψαλλαν θεϊκό ὕμνο· δοξολογεῖτε ὅλα τὰ ἔργα τὸν Κύριο, καὶ ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ράγισε ἡ ὠραιότητα τοῦ Ναοῦ, ὅταν καρφώθηκε ὁ Σταυρός σου στὸν Γολγοθᾶ· καὶ ἡ κτίση συγκλονιζόταν ψάλλοντας μέ φόβο· δοξολογεῖτε ὅλα τὰ ἔργα τὸν Κύριο, καὶ ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἀναστήθηκες, Χριστὲ μου, ἀπὸ τὸν τάφο, καὶ ἀνύψωσες μέ τὸν Σταυρό σου καὶ μέ θεία δύναμη τὸν ἄνθρωπο πού ἔπεσε, ὁ ὁποῖος κράζει καὶ λέγει· δοξολογεῖτε ὅλα τὰ ἔργα τὸν Κύριο, καὶ ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Θεοτοκίο.

Ναὸς τοῦ Θεοῦ ἀναδείχθηκες, ἔμψυχη κατοικία καὶ κιβωτός· διότι συμφιλίωσες τὸν Δημιουργό μέ τοὺς θνητούς, Ἀμόλυνη Θεογεννήτρια· γι' αὐτό ἐπάξια ὅλα τὰ δημιουργήματα σέ ὑμνοῦμε καὶ σέ ὑπερυψώνουμε σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Σταυροαναστάσιμος.

Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ δέν ὑπόκειται σέ πάθος, διότι εἶναι ἀπαθὴς ὡς πρὸς τῇ Θεότητα, ἀλλὰ πάσχει μέ τό σῶμα ὁ Θεός, στὸν ὁποῖο καὶ ψάλλομε· δοξολογεῖτε ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τὸν Κύριο καὶ ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἀφοῦ πέθανες ὡς θνητός, ἀναστήθηκες ὡς ἀθάνατος, Σωτήρα, καὶ σώζεις ἀπὸ τὸν θάνατο, αὐτούς πού ψάλλουν· δοξολογεῖτε ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τὸν Κύριο, καὶ ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Τριαδικό.

<p>Αγία Τριάς ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Λατρεύομεν εὐσεβῶς τρισυπόστατον Θεότητα, ἐνιζομένην ἀπαύστως καὶ ψάλλομεν· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον, καὶ ὑπερψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Τῆς Θεοτόκου. Ἡ τάξεις τὰς νοεράς, οἷα Μήτηρ ὑπεράρασα, καὶ πλησίον Θεοῦ χρηματίσασα, εὐλογοῦμεν εὐλογημένη, παρθένε τὸν τόκον σου, καὶ ὑπερψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Τὸ κάλλος τὸ φυσικόν, ὠραιότερον ἀνέδειξας, ἐξαστράψασα σάρκα Θεότητος. Εὐλογοῦμεν, εὐλογημένη Παρθένε, τὸν τόκον σου, καὶ ὑπερψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Τιμιωτέρα: (Συλλειτουργικόν. Σελίς 39-40). Ωιδὴ Θ'. Ἀναστάσιμος. «Καινὸν τὸ θαῦμα καὶ θεοπρεπές! τῆς Παρθένου γὰρ τὴν κλεισμένην πύλην, σαφῶς διοδεύει Κύριος, γυμνὸς ἐν εἰσόδῳ, καὶ σαρκοφόρος ὤφθη ἐν ἐξόδῳ Θεός, καὶ μένει ἡ πύλη κλεισμένη. Ταύτην ἀφράστως, ὡς Θεομήτορα μεγαλύνομεν». Φρικτὸν ἰδέσθαι σὲ τὸν ποιητὴν, ἐπὶ ξύλου ἀναρτηθέντα, Λόγε Θεοῦ, σαρκικῶς δὲ πάσχοντα, Θεὸν ὑπὲρ δούλων, καὶ ἐν μνημείῳ ἄπνου κατακείμενον, νεκροὺς δὲ τοῦ ἄδου λελυκότα· ὄθεν, Χριστέ σε, ὡς παντοδύναμον μεγαλύνομεν. Φθορᾶς θανάτου ἔσωσας Χριστέ, τοὺς</p>		<p>Αγία Τριάδα Θεέ μας, ἐλέησε καὶ σῶσε μας. Λατρεύουμε μέ εὐσέβεια Θεότητα μέ τρία πρόσωπα, πού διαρκῶς εἶναι ἐνωμένη, καὶ ψάλλουμε· δοξολογεῖτε ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τὸν Κύριο, καὶ ὑπερψώνετε τὸν σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες Τῆς Θεοτόκου. Ἐσύ πού ξεπέρασες τὰ ἀγγελικὰ τάγματα, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ, καὶ βρέθηκες κοντά τὸν Θεό, δοξολογοῦμε, εὐλογημένη Παρθένε, τὸν Υἱό σου, καὶ τὸν ὑπερψώνουμε σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες. Τό κάλλος τό φυσικό τό ἀνέδειξες ὠραιότερο ἀναδεικνύοντας ὡς ἀστραπή τή σάρκα τοῦ Θεοῦ. Δοξολογοῦμε, εὐλογημένη Παρθένε, τὸν Υἱό σου καὶ τὸν ὑπερψώνουμε σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες. Τιμιωτέρα: (Συλλειτουργικό. Σελίδα 39-40). Ωιδὴ Θ'. Ἀναστάσιμος. Εἶναι καινούριο τό θαῦμα καὶ ὅπως ἀρμόζει στόν Θεό· διότι τὴν κλεισμένη πύλη τῆς Παρθένου διαβαίνει σαφέ- στατα ὁ Κύριος, γυμνός στήν εἴσοδο, στή σύλληψη, καὶ σαρκοφόρος Θεός φάνηκε στήν ἐξοδο, τή γέννηση, καὶ μένει ἡ πύλη κλεισμένη. Αὐτὴν μέ τρόπο ἀνέκφραστο, ἅς τὴν μεγαλύνουμε ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ. Ἦταν φρικτό, Υἱέ καὶ Λόγε τοῦ Θεοῦ, νά βλέπουν Ἐσένα τὸν Ποιητὴ, νά εἶσαι κρεμασμένος ἐπάνω σέ ξύλο, καὶ νά πάσχεις σωματικά, Ἐσύ ὁ Θεός ὑπὲρ τῶν δούλων, καὶ νά κοίτεσαι σέ μνημεῖο ἄψυχος, καὶ νά ἐλευθερώνεις τοὺς νεκροὺς ἀπὸ τὸν ἄδη· γι' αὐτό, Χριστέ, ὡς παντο- δύναμο σέ μεγαλύνουμε. Ἐσωσες, Χριστέ, ἀπὸ τῆ φθορᾶ τοῦ θανάτου τοὺς</p>
--	--	--

προπάτορας, κατατεθείς ἐν τάφῳ νεκρός, καὶ ζωὴν ἐξήνθησας, νεκρούς ἀναστήσας, χειραγωγήσας φύσιν τὴν βροτείαν πρὸς φῶς, καὶ θεϊαν ἐνδύσας ἀφθαρσίαν· ὅθεν πηγὴν σε, φωτὸς ἀειζῶου μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Ναὸς καὶ θρόνος ὤφθης τοῦ Θεοῦ, ἐν ᾧ ὤκησεν ὁ ἐν ὑψίστοις πέλων, τεχθεὶς ἀπειράνδρως Πάναγνε, σαρκὸς μὴ ἀνοίξας ὅλως σου πύλας· ὅθεν ταῖς ἀλήκτοις, σεμνὴ λιταῖς σου, τὰ φύλα τῶν βαρβάρων, θᾶπτον εἰς τέλος, τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν καθυπόταξον.

Σταυροαναστάσιμος.

Γέρας βροτοῖς ἐξ ἀτίμου θανάτου, πᾶσιν ἐπήγασας, οὗ διὰ σταυρώσεως Σῶτερ γευσάμενος, τῇ οὐσίᾳ τῇ θνητῇ, ἀφθαρσίαν μοι, ἐδώρησω Χριστέ ὡς φιλάνθρωπος.

Ἐσωσάς με ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου, Χριστέ, καὶ ὑψώσας, καὶ Πατρὶ προσήγαγες τῷ σῶ Γεννήτορι, δεξιᾷ τε τῇ αὐτοῦ συνεκάθισας, διὰ σπλάγχνα ἐλέους σου Κύριε.

Τῆς Θεοτόκου.

Κόρος τῶν σῶν ἐφυρνίων Παρθένε, τοῖς εὐαγέσι πιστοῖς, ὅλως οὐ προσγίνεται· πόθῳ γὰρ πόθον αἰεὶ θεῖον, καὶ πνευματικόν προσλαμβάνοντες, ὡς μητέρα Θεοῦ μεγαλύνουσιν.

Ἐθου ἡμῖν ἀκαταίσχυντον πρέσβυν, τὴν σε

προπάτορες θαμμένους σὲ τάφο νεκρός· καὶ ζωὴ βλάστησες ὡς ἄνθος ἀναστήνοντας νεκρούς, ὀδηγώντας τὴ φύση τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸ φῶς, καὶ ντύνοντάς τὴν μέ θεϊκὴ ἀφθαρσία· γι' αὐτὸ σε μεγαλύνουμε ὡς πηγὴν τοῦ πάντοτε ζωντανοῦ φωτός.

Θεοτοκίον.

Ναὸς καὶ θρόνος τοῦ Θεοῦ φάνηκες, Πάναγνη, στὸν ὁποῖο κατοίκησε αὐτὸς ποῦ βρίσκεται στοὺς οὐρανοὺς, ἀφοῦ γεννήθηκε χωρὶς πείρα ἀνδρός, χωρὶς νὰ ἀνοίξει καθόλου τίς πύλες τοῦ σώματός σου· γι' αὐτὸ μέ τίς ἀκατάπαυστες ἰκεσίες σου, Σεμνὴ, ὑπόταξε γρηγορώτερα καὶ τελειωτικὰ τίς φυλές τῶν βαρβάρων στὸν βασιλιά μας.

Σταυροαναστάσιμος.

Γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους πήγασες τιμὴ ἀπὸ ἀτιμωτικὸ θάνατο· τὸν ὁποῖο ἀφοῦ γεύθηκες μέ τὴ Σταύρωση, Σωτήρα, μέ τὴ θνητὴ φύση σου, τὴν ἀνθρώπινη, μοῦ δώρισες ἀφθαρσία, Χριστέ, ὡς φιλάνθρωπος.

Μέ ἔσωσες, ἀφοῦ ἀναστήθηκες ἀπὸ τὸν τάφο, Χριστέ, καὶ μέ ὑψώσες, καὶ μέ ὀδήγησες στὸν Πατέρα σου ποῦ σὲ γέννησε, καὶ μέ ἔβαλες νὰ καθίσω στὰ δεξιὰ του ἀπὸ τὴν εὐσπλαχνία τοῦ ἐλέους σου, Κύριε.

Τῆς Θεοτόκου.

Κορεσμός στοὺς ὕμνους σου, Παρθένε, γιὰ τοὺς εὐλαβεῖς πιστοὺς δέν δημιουργεῖται καθόλου· διότι λαμβάνοντας πάντοτε κοντὰ στὸν ὑπάρχοντα πόθο καὶ ἄλλο πόθο θεϊκό καὶ πνευματικό, σὲ μεγαλύνουν ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Ἐβαλες γιὰ χάρη μας ὡς πρεσβευτὴ ποῦ δέν ντρο-

τεκοῦσαν Χριστέ· ταύτης ταῖς ἐντεύξεσιν, ἵλεων νέμοις ἡμῖν, Πνεῦμα μεταδοτικὸν ἀγαθότητος, ἐκ Πατρὸς διὰ σοῦ προερχόμενον.

Μικρά Συναπτή:

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 40).

Ἐξαποστειλάρια Ἀναστάσιμα: Α΄.ΙΑ΄.

(Ὁκτώηχος. Σελίδες 203-213).

(Καί τῆς ἑορτῆς. Ἄν ὑπάρχει).

Αἶνοι. Στίχοι.

(Συλλειτουργικόν. Σελίδες 40-42,-43).

Τροπάρια.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη, γνῶτε τοῦ φρικτοῦ μυστηρίου τὴν δύναμιν· Χριστὸς γὰρ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, ἐσταυρώθη δι' ἡμᾶς, καὶ ἐκὼν ἐτάφη, καὶ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, τοῦ σῶσαι τὰ σύμπαντα· αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Διηγῆσαντο πάντα τὰ θαυμάσια, οἱ φύλακές σου Κύριε, ἀλλὰ τὸ συνέδριον τῆς ματαιότητος, πληρῶσαν δώρων τὴν δεξιὰν αὐτῶν, κρύπτειν ἐνόμιζον τὴν ἀνάστασίν σου, ἣν ὁ κόσμος δοξάζει· ἐλέησον ἡμᾶς.

Χαρᾶς τὰ πάντα πεπλήρωται, τῆς Ἀναστάσεως τὴν πείραν εἰληφότα. Μαρία γὰρ ἡ Μαγδαληνή, ἐπὶ τὸ μνήμα ἦλθεν, εὗρεν Ἄγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, τοῖς ἱματίοις ἐξαστράπτοντα καὶ λέγοντα· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; οὐκ ἔστιν ᾧδε, ἀλλ' ἐγήγερται, καθὼς εἶπε, προάγων ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ.

πιάζεται, Χριστέ, αὐτὴν πού σ' ἐγέννησε· μέ τις δικές της προσευχές, εἶθε νὰ δίνεις σ' ἐμᾶς σπλαχνικό Πνεῦμα πού μεταδίδει ἀγαθότητα, τό ὁποῖο προέρχεται ἀπό τόν Πατέρα μέ τή δική σου μεσολάβηση.

Μικρή Συναπτή:

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 40).

Ἐξαποστειλάρια Ἀναστάσιμα: Α΄.ΙΑ΄.

(Ὁκτώηχος. Σελίδες 203-213).

(Καί τῆς ἑορτῆς. Ἄν ὑπάρχει).

Αἶνοι. Στίχοι.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 40-42,-43).

Τροπάρια.

Ἐλάτε ὅλα τὰ ἔθνη, νὰ γνωρίσετε τοῦ φρικτοῦ μυστηρίου τὴ δύναμη· διότι ὁ Χριστός, ὁ Σωτὴρας μας, ὁ ἀναρχος Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, σταυρώθηκε γιὰ μᾶς, καὶ θεληματικά θάφτηκε, καὶ ἀναστήθηκε ἐκ νεκρῶν, γιὰ νὰ σώσει τὰ σύμπαντα· Αὐτὸν ἅς προσκυνήσουμε.

Διηγῆθηκαν ὅλα τὰ θαυμάσια οἱ φύλακές σου, Κύριε, ἀλλὰ τὸ συνέδριο τῆς ματαιότητος, ἀφοῦ γέμισε μέ δῶρα τὰ χέρια τους, νόμιζαν ὅτι θά ἔκρυβαν τὴν Ἀνάστασή σου, τὴν ὁποία ὁ κόσμος δοξάζει· ἐλέησέ μας.

Τὰ πάντα γέμισαν ἀπό χαρά ἀποκτώντας τὴν πείρα τῆς Ἀναστάσεώς σου· διότι ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή ἦλθε στό μνήμα, βρῆκε Ἄγγελο καθισμένο ἐπάνω στόν λίθο, νὰ ἀστράφτει μέ τὰ ροῦχα του καὶ νὰ λέγει· γιατί ζητεῖτε τὸν ζωντανό μαζί μέ τοὺς νεκρούς; δεν εἶναι ἐδῶ, ἀλλὰ ἀναστήθηκε, καθὼς εἶπε, προπορευόμενος στή Γαλιλαία.

Ἐν τῷ φωτί σου Δέσποτα, ὀψόμεθα φῶς
φιλόανθρωπε· ἀνέστης γὰρ ἐκ τῶν νεκρῶν,
σωτηρίαν τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων δωρούμενος, ἵνα
σε πᾶσα κτίσις δοξολογῇ, τὸν μόνον ἀναμάρτητον.
Ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἦμνον ἑωθινόν, αἱ Μυροφόροι Γυναῖκες, τὰ
δάκρυα προσέφερον Κύριε· εὐωδίας γὰρ ἀρώματα
κατέχουσαι, τὸ μνήμά σου κατέλαβον, τὸ
ἄχραντόν σου Σῶμα μυρίσαι σπουδάζουσαι.
Ἄγγελος καθήμενος ἐπὶ τὸν λίθον, αὐταῖς
εὐηγγελίσατο· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν
νεκρῶν; τὸν θάνατον γὰρ πατήσας, ἀνέστη ὡς
Θεός, παρέχων πᾶσι τὸ μέγα ἔλεος.

Ἐξαστράπτων Ἄγγελος, ἐπὶ τὸ μνήμά σου τὸ
ζωοποιόν, ταῖς Μυροφόροις ἔλεγεν· Ἐκένωσε τοὺς
τάφους ὁ Λυτρωτής, ἐσκύλευσε τὸν ἄδην, καὶ
ἀνέστη τριήμερος, ὡς μόνος Θεός καὶ
παντοδύναμος.

Εἰς τὸ μνήμά σε ἐπεζήτησεν, ἐλθοῦσα τῇ μιᾷ
τῶν Σαββάτων, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ· μὴ εὐροῦσα
δὲ ὠλοφύρετο, κλαυθμῷ βοῶσα· οἶμοι Σωτὴρ μου,
πῶς ἐκλάπτης πάντων Βασιλεῦ; Ζεῦγος δὲ
ζωηφόρων Ἀγγέλων, ἔνδοθεν τοῦ μνημείου ἐβόα·
Τί κλαίεις ὦ Γύναι; Κλαίω φησὶν, ὅτι ἦραν τὸν
Κυριόν μου τοῦ τάφου, καὶ οὐκ οἶδα ποῦ ἔθηκαν
αὐτόν. Αὐτὴ δὲ στραφεῖσα ὀπίσω, ὡς κατείδέ σε,
εὐθέως ἐβόα· ὁ Κύριός μου, καὶ ὁ Θεός μου, δόξα
σοι.

Ἐβραῖοι συνέκλεισαν, ἐν τῷ τάφῳ τὴν ζωὴν,

Μέ τό φῶς σου, Δέσποτα, θά δοῦμε φῶς, Φιλάνθρωπε·
διότι ἀναστήθηκες ἀπὸ τοὺς νεκρούς, δωρίζοντας σωτηρία
στό γένος τῶν ἀνθρώπων, ὥστε ὅλη ἡ φύση νά δοξολογεῖ
ἐσένα τὸν μόνον ἀναμάρτητο. Ἐλέησέ μας.

Ὡς ὕμνο πρωϊνό οἱ Μυροφόρες γυναῖκες πρόσφεραν τὰ
δάκρυα, Κύριε· διότι κρατώντας εὐωδιαστά ἀρώματα
ἔφθασαν στό μνήμα σου, σπεύδοντας νά ἀλείψουν μέ
μύρα τό ἀμόλυντό σου σῶμα. Ἀλλά Ἄγγελος καθισμένος
ἐπάνω στόν λίθο ἔφερε σ' αὐτές τό χαρμόσυνο ἄγγελμα·
γιατί ζητεῖτε τὸν ζωντανό μεταξύ τῶν νεκρῶν; Διότι,
ἀφουπάτησε τὸν θάνατο, ἀναστήθηκε ὡς μόνος Θεός,
παρέχοντας σέ ὅλους τό μέγα ἔλεος.

Ἀστραφτερός Ἄγγελος ἐπάνω ἀπό τό ζωοποιό μνήμα
σου ἔλεγε στίς Μυροφόρες· ἄδειασε τοὺς τάφους
ὁ Λυτρωτής, ἔσεισε τὸν ἄδη καὶ ἀναστήθηκε τριήμερος, ὡς
μόνος Θεός καὶ παντοδύναμος.

Ἦλθε στό μνήμα τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος, καὶ
σέ ἀναζητοῦσε ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ· ἐπειδὴ ὅμως δέν σέ
βρῆκε, θρηνοῦσε φωνάζοντας δυνατά μέ κλάματα·
Ἀλοίμονο! Σωτήρα μου, πῶς σέ ἔκλεψαν, Βασιλιά τῶν πᾶ-
ντων; Ὅμως δύο Ἄγγελοι, πού ἀκτινοβολοῦσαν ζωὴ, μέσα
ἀπό τό μνημεῖο φώναζαν· Γιατί κλαῖς, γυναίκα; Κλαίω,
λέγει, διότι πῆραν τὸν Κύριό μου ἀπὸ τὸν τάφο, καὶ δέν
γνωρίζω ποῦ τὸν ἐτοποθέτησαν. Ἀλλά ἡ ἴδια στρέφοντας
πρός τά πίσω, μόλις σέ ἀναγνώρισε, ἀμέσως φώναζε
δυνατά· ὁ Κύριός μου, καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σ' ἐσένα.

Οἱ Ἐβραῖοι περιορίσαν μέσα στόν τάφο τὴ ζωὴν, τὸν

Ληστής δὲ ἀνέωξεν ἐν τῇ γλώσση τὴν τρυφήν, κραυγάζων καὶ λέγων· ὁ μετ' ἐμοῦ δι' ἐμὲ σταυρωθεὶς, συνεκρέματό μοι ἐπὶ τοῦ ξύλου, καὶ ἐφαίνετό μοι ἐπὶ τοῦ θρόνου, τῷ Πατρὶ συγκαθήμενος· αὐτὸς γάρ ἐστι Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἑωθινόν. Α΄.- ΙΑ΄.

(Οκτώηχος. Σελίδες 203-213).

(Κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ὁρθρου).

Καὶ νῦν... Ὑπερευλογημένη...

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 43-44).

Μεγάλη Δοξολογία:

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τυπικά. Μακαρισμοί.

Συλλειτουργικόν. Σελίς 51-52,-53).

Ἀντίφωνα.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 53-54,-56).

Ἀναγνώσματα.

Χριστό· ὁ ληστής ὅμως ἄνοιξε μέ τῇ γλῶσσα τὸν παράδεισο κραυγάζοντας καὶ λέγοντας· αὐτὸς πού μαζί μου καὶ γιὰ χάρη μου σταυρώθηκε, ἦταν κρεμασμένος μαζί μου ἐπάνω στό ξύλο τοῦ Σταυροῦ, καὶ μοῦ φαινόταν ὡς νά ἦταν καθισμένος ἐπάνω στό θρόνο μαζί μέ τόν Πατέρα· διότι αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστός, ὁ Θεός μας, πού ἔχει τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἑωθινό. Α΄.- ΙΑ΄.

(Οκτώηχος. Σελίδες 203-213).

(Κατὰ τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Ὁρθρου).

Καὶ νῦν... Ὑπερευλογημένη...

(Συλλειτουργικό. Σελ. 43-44).

Μεγάλη Δοξολογία:

(Συλλειτουργικό. Σελίς 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τυπικά. Μακαρισμοί.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα Σελίς 51-52,-53).

Ἀντίφωνα.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 53-54,-56).

Ἀναγνώσματα.